

Arrest

nr. 122 504 van 14 april 2014
in de zaak x

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 25 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. VAN WESEMAEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 april 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 23 april 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 27 april 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 januari 2014.

1.3. Op 29 januari 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 januari 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Libanese nationaliteit, bent u een soennitische moslim en bent u geboren op 2 december 1989. Hoewel officieel Al Bustan als geboorteplaats geregistreerd staat, bent u effectief geboren in Al Duheira, een dorp in het zuiden van Libanon. Na de middelbare school volgde u twee beroepsopleidingen als loodgieter en bouwvakker. In 2008 werkte u gedurende vijf maanden in de bouwsector. Nadien deed u seizoensgebonden werk op de verschillende boerderijen van uw familie. U bent niet gehuwd.

Tot voor december 2010 was u gewoon een dorpsbewoner die af en toe deelnam aan manifestaties tegen de aanwezigheid van Hezbollah in uw regio. U kende echter geen persoonlijke problemen met deze organisatie, totdat u op een dag plotseling het slachtoffer werd van de terreur die Hezbollah in het dorp zaaide teneinde de betogingen te doen stoppen. Onderweg naar huis werd u op uw motor frontaal aangereden door een auto. U viel op de grond, iemand stapte uit de auto en maande u aan te stoppen met demonstreren "tegen hen". Na een ziekenhuisopname van tien dagen zat u zes maanden thuis voor revalidatie. In acht genomen wat u had meegemaakt, begon u sedert juni 2011 een actievere rol binnen deze protestmarsen te spelen. Niet alleen mobiliseerde u nu zelf ook mensen om deel te nemen aan de occasionele betogingen, ook voorzag u in financiële hulp om de bevoorrading tijdens deze optochten te verzorgen. Hierdoor kwam u opnieuw in het vizier van Hezbollah te staan. Net als andere leden van de betogersgroep ontving u gedurende drie maanden wekelijks anonieme doodsbedreigingen per SMS. U hechtte er echter niet al teveel belang aan. In december 2011 werd u ook telefonisch met de dood bedreigd indien u de vergaderingen met de andere jongens niet zou stopzetten.

Op 5 april 2012 bevond u zich in Saida toen u telefoon kreeg van uw vader die u ervan verwittigde dat vier gewapende mannen van Hezbollah bij u thuis hadden post gevat met de bedoeling u te arresteren. Eén van uw oudere broers had hen ontwaard. Uw andere broers waren deze vier personen gepasseerd maar bleven ongedeerd. Daags nadien brachten vrienden van uw broer u van Saida naar Wadi Khaled, waar u de nacht doorbracht. Op 7 april 2012 stak u vervolgens op illegale wijze te voet de grens met Syrië over. Naderhand reisde u via Turkije over de weg door naar België. Op 22 april 2012 bent u alhier aangekomen. De volgende dag vroeg u asiel aan in België, waar overigens ook uw neef L.(...) A.(...)-S.(...) (CG/ 1010672) verblijft. Tot één maand na uw vertrek uit Libanon werd uw ouderlijke huis nog bespioneerd door Hezbollah, zo vermoedde uw familie althans. Nadien – toen zij zich ervan hadden vergewist dat u vertrokken was - kende uw familie geen problemen meer met deze organisatie. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een persoonlijk uittreksel uit het bevolkingsregister, een verklaring van de muhtar (wijkmeester) d.d. 4 mei 2012, een verklaring van de burgemeester z.d., een medisch attest d.d. 18 december 2010, een bewijs van gezinssamenstelling en een kopie van uw identiteitskaart.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor toekenning van de vluchtelingenstatus, noch van de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

Vooreerst is het uiterst bevreemdend dat u, die verklaart dat Hezbollah u gedurende zo'n vier maanden per SMS en telefoon bedreigd heeft alsook dat uw vader er u uiteindelijk telefonisch van verwittigde dat Hezbollah u thuis trachtte te arresteren (CGVS, pp.18-22), hierover met geen woord heeft gerept ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Dergelijke anomalie doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw persoonlijke vervolging door Hezbollah. U vergoelijkt dat u ten overstaan van DVZ wel over de bedreigingen vanwege Hezbollah sprak maar niet over het telefoongesprek met uw vader. Voorgespiegeld hoe dat komt aangezien u naar aanleiding van de inhoud van dat specifieke telefoongesprek besloten heeft om Libanon te verlaten, stelt u dat niemand het u gevraagd heeft en u onvoldoende oplettend was om zulke "details" te vertellen (CGVS, pp.31-32). Deze uitleg kan hoegenaamd niet overtuigen, te meer omdat u, expliciet tijdens het gehoor bij DVZ gevraagd of u nog iets wilde toevoegen, antwoordde van niet. Daar deze elementen van cruciaal belang zijn voor de beoordeling van uw vrees bij terugkeer, is het niet geloofwaardig dat u deze gegevens slechts voor het eerst aanhaalt op de zetel van het CGVS. Op een asielaanvraag rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Dat u onvoldoende oplettend was om zulke "details" bij het indienen van uw asielaanvraag te vertellen, is in deze bevreemdend en weinig geloofwaardig.

Hierbij aansluitend is het opmerkelijk vast te stellen dat u bij aanvang van het gehoor op het CGVS de kans werd gegeven fouten of omissies bij het gehoor op DVZ aan te geven. U gaf daarop aan dat u tijdens het eerste interview bij DVZ geprobeerd had alles te vertellen. Dat u niet meer weet of u alle details heeft kunnen vertellen (CGVS p.3; nvdr. dat Hezbollah zich bij u thuis had opgesteld om u

aan te houden), is wederom zeer merkwaardig aangezien het hier allerm minst een detail betreft. In tegendeel zelfs, het betreft een gegeven dat van essentieel belang is om een correcte inschatting te maken van uw eigen risico op vervolging. Bijgevolg doet deze vaststelling andermaal aan uw geloofwaardigheid inboeten.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen aangaande de redenen en de omstandigheden van uw vertrek uit Libanon behept zijn met allerhande incoherenties.

Op de vraag wanneer u voor u zelf besloten heeft Libanon te verlaten, antwoordt u initieel dat u pas besepte dat uw leven gevaar liep toen uw vader u telefonisch contacteerde tijdens uw verblijf in Saida. Tot kort voor het telefoongesprek was u niet van plan te vertrekken (CGVS, p.18). Zelfs na het ongeval bent u nog meer dan een jaar in Libanon gebleven, naar eigen zeggen omdat u niet bang was van die mensen (CGVS, p.31). Dit strookt evenwel niet met uw eerdere verklaring dat u uit uw ouderlijke huis gevlucht bent uit angst en naar Saida ging zonder doel of plan (CGVS, p.6 & p.29). Na de aanrijding in december 2010 ontving u gedurende verschillende maanden bedreigingen en beweerde u heel bang te zijn dat er opnieuw iets zou gebeuren. Daarom ook werd u voorzichtiger. U ging niet zo vaak naar buiten en als u toch ging, liet u zich vergezellen (CGVS, pp.26-27). Gezien deze door u geschilderde gemoedstoestand kan het bezwaarlijk overtuigen dat u nog zo lang thuis in Libanon bent gebleven en niet vlugger elders uw toevlucht heeft gezocht. Dit deed u evenwel niet, in tegendeel. U nam de bedreigingen niet zo ernstig en achtte het veilig om thuis te blijven wonen (CGVS, pp.5-6), te blijven werken (CGVS, p.11) en bovendien nog actief betrokken te blijven bij de organisatie van de anti-Hezbollah manifestaties (CGVS, p.25), volgens u overigens de enige reden voor Hezbollah om u te viseren (CGVS, p.27). Dit alles doet de wenkbrauwen fronsen. Een dergelijke houding en gedrag vallen niet alleen moeilijk te rijmen met de bedreigingen die u zou hebben ondergaan maar laten bovendien ook veeleer uitschijnen dat er van een persoonlijke vervolging door Hezbollah geen sprake is geweest. Van iemand die een persoonlijke vervolging door Hezbollah vreest in het eigen dorp, kan zulk risicovol gedrag allerm minst verwacht worden. Het door u gestelde gedrag in Libanon ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid en de ernst van uw voorgehouden vrees.

Gevraagd of er naast uw vrees dat u opnieuw zou worden aangereden of dat u zelfs zou worden vermoord nog een andere aanleiding was waarom u uw ouderlijke huis verlaten heeft, spreekt u zichzelf verbazingwekkend genoeg opnieuw tegen door te stellen dat u toevallig buiten het ouderlijke huis was toen uw vader u opbelde om te zeggen dat er zich daar personen verscholen hadden. U voegt eraan toe dat u niet in Saida was maar bij een vriend in het dorp. Voorgespiegeld dat u voordien nochtans letterlijk zei dat u in Saida was toen uw vader contact met u opnam, stelt u zonder meer dat dit niet klopt, dat dit niet goed is overgekomen en dat u dit niet gezegd heeft (CGVS, p.18, 30). Uw uitleg kan niet overtuigen. Bovenstaande anomalieën ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate.

Tenslotte kan u op geen enkele manier verklaren waarom de gewapende mannen van Hezbollah u niet ingerekend hebben toen u zich in Libanon bevond, terwijl u na de aanrijding in december 2010 wel nog bedreigingen per SMS en telefoon zou hebben ontvangen en Hezbollah in de tuin een valstrik zou hebben opgezet om u te arresteren. Het is dan ook onverklaarbaar dat Hezbollah u slechts 'problemen' zou hebben berokkend, terwijl zij u evenwel reeds veel eerder effectief hadden kunnen meenemen. U, deze bedenking voorgelegd, gokt dat uw problemen met Hezbollah voor juni 2011 misschien niet zo groot waren (CGVS, p.22). Dat u na juni 2011 nog tot april 2012 in Libanon bent gebleven, weet u echter niet met overtuigende argumenten te rechtvaardigen. Voorgespiegeld waarom Hezbollah zich -in een poging u te arresteren- slechts verborgen opstelde in uw tuin – hetgeen overigens niet erg succesvol was aangezien uw familie hen had gespot– en niet gewoon bij u thuis langskwam, corrigeert u louter dat alleen uw oudste broer hen had gezien en geeft u verder geen plausibel antwoord (CGVS, p.19 & p.21). Hezbollah is een zeer machtige organisatie en zij zijn hoe dan ook bij machte om u uit uw omgeving te lichten, een omgeving die voornamelijk bestaat uit sjiieten. Het gebrek aan werkelijk initiatief van de Hezbollah is zo opmerkelijk en uw gebrek aan argumenten om dit te verklaren zo beperkt en ongeloofwaardig, dat uw verklaringen over uw confrontaties met Hezbollah geenszins kunnen overtuigen. Overigens dient er opgemerkt te worden dat ook het incident dat aan uw vlucht voorafging in deze context niet geloofwaardig geacht kan worden. U beweerde dat Hezbollah naar uw huis kwam om u te arresteren, op een moment dat u gelukkigerwijze afwezig was. Niettemin beweerde u eveneens dat de Hezbollah u voorheen reeds achtervolgd had met de auto, u bedreigd had per SMS en telefoon en u tevens constant viseerde, althans zo vermoedt u (CGVS, p.31) Het is dan ook totaal niet aannemelijk dat de Hezbollah op zulk een onbeholpen en onbezonnen manier te werk gaat dat men zich er geeneens van vergewist dat de persoon die geviseerd wordt op het moment van hun poging tot arrestatie al dan niet thuis is. Bovenstaande observaties ondermijnen uw geloofwaardigheid nogmaals.

Tot slot wordt het weinig geloofwaardige karakter van uw verklaringen andermaal onderstreept door enkele bijkomende inconsistenties.

Waar u op de zetel van het CGVS vermeldt dat uw hoogst behaalde diploma dat van de middelbare school was maar u nadien ook nog twee beroepsopleidingen volgde, beweerde u bij DVZ slechts de lagere school te hebben voltooid. Geconfronteerd met deze discrepantie geeft u meteen toe dat u zich vergist heeft, dat u in plaats van de zesde lagere school de zesde middelbare school zei en u in het eerste jaar van de middelbare school gestopt bent met studeren. Nochtans liet u zich eerder ontvallen dat u uw middelbare school afrondde in 2007 of 2008, met andere woorden op 17 of 18-jarige leeftijd. Dit doet vermoeden dat u zich niet zozeer vergiste dan wel tegenover de Belgische asieldiensten de indruk wilde wekken lager geschoold te zijn dan u werkelijk bent (vragenlijst CGVS, p.1 & CGVS, pp.10-11).

Ook wat betreft uw afgelegde reisroute zijn uw verklaringen niet geheel eensluidend. Zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat u behoudens te voet, met de auto en de vrachtwagen geen andere vervoersmiddelen heeft gebruikt tijdens uw reisweg naar België, dit terwijl u aanvankelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat uw aankomst in België was voorafgegaan door een treinrit van meer dan vijf uren. Ter vergoelijking legt u uit dat u gedurende één uur de trein nam naar het Commissariaat. Deze verschooning kan evenwel niet afdoende overtuigen, te meer u bovenstaande, specifieke verklaring kort na uw aankomst in België aflegde (verklaringen nr.35 reisroute & CGVS, pp.16-17).

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt Libanon te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 14 oktober 2013) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De betrokkenheid van Hezbollah in de Syrische burgeroorlog heeft geleid tot een toenemende polarisatie tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Hierbij wordt de grensregio met Syrië het meest getroffen door de uitwassen van het Syrische conflict. Het geweld concentreert er zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het begin van de opstand in Syrië gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen de bewoners van de soennitische wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische wijk Jabal Mohsen in de stad Tripoli. Bij deze gevechten vallen de meeste slachtoffers onder de betrokken strijders, en blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. In de overige regio's, inclusief de hoofdstad, is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. In de Palestijnse kampen is de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om tot een grotere eenheid te komen en niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Ofschoon de situatie in Libanon gespannen is kan er derhalve niet besloten worden dat de actuele situatie in Libanon er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de documenten die u hebt voorgelegd; deze zijn niet van die aard dat zij de eerder aangehaalde motiveringen kunnen weerleggen. De kopie van uw identiteitskaart, het uittreksel uit het bevolkingsregister als het bewijs van gezinssamenstelling hebben betrekking op uw identiteit en familie, gegevens die hier sowieso niet ter discussie staan. Met betrekking tot het medische rapport d.d. 18 december 2010 dient te worden opgemerkt dat dit louter bevestigt dat na een medisch onderzoek is gebleken dat u last had van uw rechterbeen en rechterheup. Hoewel uw klachten door de betrokken arts worden toegeschreven aan een criminele daad, vormt dergelijk attest evenwel geen bewijs van de oorzaken voor deze verwondingen. Bijgevolg kan het medische rapport de beoordeling van uw asielrelaas niet veranderen. Verder zijn de verklaring van de mukhtar d.d. 4 mei 2012 en de verklaring van de burgemeester z.d. evenmin van die aard dat zij bovenstaande appreciatie van uw

dossier kunnen wijzigen. Allereerst dient opgemerkt te worden dat het voorleggen van dergelijke documenten gepaard dienen te gaan met geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen niet het geval is. Bovendien werden zij opgesteld op uw vraag op een moment dat u in België woonde en kunnen zij bezwaarlijk objectief genoemd worden (CGVS, p.8).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van Administratieve akten (lees: betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen) en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), verwijst verzoeker vooreerst naar de verklaringen die hij heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het feit dat hij daar niet alles heeft verteld waarvan hij bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel melding heeft gemaakt. Verzoeker laat in dit verband gelden dat het duidelijk is dat men bij het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet de tijd neemt zodat de asielzoeker alle elementen kan vertellen. Hij wijst erop dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken gemeld heeft dat hij bedreigd werd door Hezbollah maar dat hij hieromtrent niet alle details heeft kunnen verduidelijken. Voorts onderneemt verzoeker een poging om de in de bestreden beslissing aangehaalde incoherenties in zijn verklaringen te weerleggen. Tot slot voert verzoeker aan dat het door hem bijgebrachte medisch attest, dat zijn asielrelaas staft, gewoon van tafel wordt geveegd en dat ook de attesten van de burgemeester en de wijkmeester van zijn dorp door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen amper besproken worden en hierover enkel wordt gesteld dat deze de appreciatie van zijn dossier niet kunnen wijzigen. De bestreden beslissing is volgens verzoeker dan ook manifest in strijd met de norm van de draagkrachtige motivering en de zorgvuldigheidsplicht zodat de beslissing moet worden vernietigd.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de zorgvuldigheidsplicht, herhaalt verzoeker dat de door hem bijgebrachte attesten door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen amper bekeken worden hoewel deze zijn asielrelaas staven. Ook de inconsistenties waarover in de bestreden beslissing wordt gesproken, en die in het eerste middel worden verduidelijkt, zijn volgens verzoeker van geen waarde voor de beoordeling van zijn asielaanvraag. Het is dan ook duidelijk dat het Commissariaat-generaal niet zorgvuldig heeft gehandeld bij de beoordeling van zijn asielaanvraag, aldus verzoeker, die meent dat de bestreden beslissing om deze reden dient te worden vernietigd.

2.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op afwending van macht: miskenning van feitelijkheden. Verzoeker is de mening toegedaan dat het manifest miskennen van het feit dat hij in zijn land van herkomst vervolgd en gezocht wordt door Hezbollah en hij aldaar steeds een vrees zal hebben voor een persoonlijke vervolging en een bedreiging van zijn leven, een afwending van macht inhoudt zodat eveneens op deze grond de vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.

2.4. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord heeft gerept over het feit dat Hezbollah hem gedurende zo'n vier maanden per sms en telefoon bedreigd heeft, noch over het feit dat zijn vader hem er uiteindelijk telefonisch van verwittigde dat Hezbollah hem thuis trachtte te arresteren en hij hiervoor geen overtuigende uitleg geeft, zoals wordt toegelicht, (ii) zijn verklaringen aangaande de redenen en de omstandigheden van zijn vertrek uit Libanon behept zijn met allerlei incoherenties, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt uiteengezet, (iii) hij inconsistente verklaringen aflegt omtrent zijn opleiding, hetgeen doet vermoeden dat hij tegenover de Belgische asieldiensten de indruk wilde wekken lager geschoold te zijn dan hij werkelijk is, (iv) ook wat betreft zijn afgelegde reisroute zijn verklaringen niet geheel eensluidend zijn, (v) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (vi) de door hem voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat zij de appreciatie van zijn dossier kunnen wijzigen, zoals wordt toegelicht.

2.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 29 januari 2014 (CG nr. 1214435), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. Na lezing van het administratief dossier concludeert de Raad dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen. In navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dient de Raad immers vast te stellen dat verzoekers relaas op een aantal cruciale punten geloofwaardigheid ontbeert.

2.6.1. Zo wordt in de bestreden beslissing vooreerst correct vastgesteld dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord heeft gerept over het feit dat Hezbollah hem gedurende zo'n vier maanden per sms en telefoon bedreigd heeft, noch over het feit dat zijn vader hem er uiteindelijk telefonisch van verwittigde dat Hezbollah hem thuis trachtte te arresteren.

Het verweer in het verzoekschrift als zouden asielzoekers bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet de tijd krijgen om alle elementen van hun asielmotieven weer te geven, kan de Raad allerm minst overtuigen. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De Raad stelt vast dat aan verzoeker bij het invullen van de vragenlijst op algemene wijze werd gevraagd om kort een overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of risico. Verzoeker verklaarde op dit ogenblik slechts: *"Voor 2000 werkten de jongeren van mijn dorp bij het Lahad-leger (ik echter niet). Het Lahad-leger werkte samen met het Israelische leger. Na 2000 is de Hezbollah in onze regio gekomen en zij hebben ons dorp onder druk gezet (ze vestigden o.a. een Hezbollah-kantoor in dorp). Sommige dorpingen hebben toen het dorp verlaten, sommigen hebben zelfs Libanon verlaten. Er heerste een grote haat tussen Hezbollah en wij dorpingen.*

Eind 2010 hebben leden van Hezbollah mij proberen omver te rijden met hun auto. Ik werd geraakt aan mijn rechterbeen en raakte ernstig gewond.

De problemen tussen Hezbollah en de dorpingen werden alleen maar erger.

Midden 2011 was ik terug hersteld van de verwondingen aan mijn rechterbeen. Mijn familie zei echter tegen mij dat ik er de eerste keer goed van afgekomen was maar dat het de volgende keer veel slechter zou kunnen aflopen voor mij en dat Hezbollah er niet zou voor terugdeinzen om mij te vermoorden. ze hebben me dan ook geadviseerd om Libanon te verlaten voor mijn eigen veiligheid." (administratief dossier, stuk 17, vragenlijst CGVS, p. 3). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk de kans kreeg om zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Uit verzoekers verklaringen tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat verzoeker naar aanleiding van het telefoongesprek waarin zijn vader hem verwittigde dat Hezbollah hem thuis trachtte te arresteren, besloot om Libanon te verlaten. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een

uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn relaas zoals zijn directe vluchtaanleiding bij aanvang van de asielprocedure spontaan zou vermelden. Het is niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst erop dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen en dat hij de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht en correct zijn. Hij verklaarde hierbij dat het verslag hem werd voorgelezen in het Arabisch, dat hij niets meer aan zijn verklaringen wenste toe te voegen en dat hij geen bijkomende opmerkingen had (administratief dossier, stuk 17, vragenlijst CGVS, p. 3-4).

Bovendien had verzoeker nog ter gelegenheid van het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de kans om zijn bezwaren te uiten aangaande het verloop van het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken, mogelijkheid waarvan hij evenmin gebruik heeft gemaakt. De Raad leest immers in dit verband in het gehoorverslag: *“Hoe is het eerste interview op DVZ verlopen? Hoe bedoelt u? In welke zin? In het algemeen? Het was niet goed. Ten eerste moest ik het interview doen met verschillende tolken. Er was geen vaste tolk. Dat was voor mij een beetje irritant. Was er verder nog iets? Nee. Heeft u toen alle redenen verteld die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek uit uw land van herkomst? Ja. (...) Werd het gehoorverslag nadien door de tolk aan u voorgelezen? Dat weet ik niet uit mijn hoofd. Ik kreeg van hem het rapport maar ik weet niet of hij dat heeft voorgelezen of niet. Maar de belangrijkste zaken uit uw asielrelaas heeft u daar wel al verteld? Ja, ik heb geprobeerd alles te vertellen. Misschien kon ik niet alle details of sommige punten vertellen, dat weet ik niet meer uit mijn hoofd.”* (administratief dossier, stuk 4, p. 2-3).

Het maandenlang bedreigd worden en het telefoongesprek van zijn vader dat de rechtstreekse aanleiding voor zijn vlucht vormde betreffen, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, geenszins details doch essentiële elementen die raken aan de kern van verzoekers asielrelaas. Verzoeker geeft aldus geen aanvaardbare verklaring voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van dermate belangrijke elementen in zijn relaas zodat deze omissie zijn algehele geloofwaardigheid op de helling zet.

2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Immers, met de argumentatie in het verzoekschrift dat de in de bestreden beslissing aangehaalde elementen niet duiden op incoherenties in zijn verklaringen maar net duidelijk de escalatie van zijn situatie aantonen, dat hij de bedreigingen niet ernstig genoeg nam om zijn woning te verlaten maar dat hij zich wel onveilig voelde en voorzichtiger werd, dat dit voor hem geen reden was om te stoppen met zijn activiteiten tegen de Hezbollah aangezien dit werk voor hem heel belangrijk was uit pure overtuiging, dat de verdere escalatie er echter voor zorgde dat hij voor zijn eigen veiligheid toch zijn woning diende te verlaten en moest vluchten naar België, dat Hezbollah eerst gepoogd heeft om hem te laten stoppen met activiteiten door te dreigen met een aanhouding of de dood en dat hij zijn activiteiten gewoon heeft verder gezet waarop Hezbollah zich had gepositioneerd aan zijn woning om hem mee te nemen, komt verzoeker in wezen niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij evenwel deze bevindingen niet ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. De pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat (i) het feit dat verzoeker tot kort voor het telefoongesprek niet van plan was om te vertrekken en hij zelfs na het ongeval nog meer dan een jaar in Libanon is gebleven, naar eigen zeggen omdat hij niet bang was van die mensen, niet strookt met zijn eerdere verklaring dat hij uit zijn ouderlijk huis is gevlucht uit angst en dat hij naar Saida ging zonder doel of plan, (ii) zijn houding en gedrag waarbij hij de bedreigingen niet zo ernstig nam en het veilig achtte om thuis te blijven wonen, te blijven werken en nog actief betrokken te blijven bij de organisatie van anti-Hezbollah manifestaties, volgens verzoeker de enige reden voor Hezbollah om hem te viseren, de ernst en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees ondermijnt, (iii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn verblijfplaats op het ogenblik waarop zijn vader hem opbelde om te zeggen dat er zich personen verschoolen hadden aan het ouderlijk huis en (iv) hij op geen enkele manier kan

verklaren waarom de gewapende mannen van Hezbollah hem niet ingerekend hebben toen hij zich in Libanon bevond doch hem slechts 'problemen' zou hebben berokkend terwijl zij hem reeds veel eerder hadden kunnen meenemen daar Hezbollah een zeer machtige organisatie is en zij hoe dan ook bij machte zijn om hem uit zijn omgeving – die voornamelijk bestaat uit sjiieten – te lichten, blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat waar correct wordt vastgesteld dat hij inconsistente verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn opleiding, hetgeen doet vermoeden dat hij tegenover de Belgische asieldiensten de indruk wilde wekken lager geschoold te zijn dan hij werkelijk is en ook wat betreft zijn afgelegde reisroute zijn verklaringen niet geheel eensluidend zijn. Ook deze motieven blijven derhalve staande en worden beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.8. In zoverre verzoeker nog aanhaalt dat het door hem bijgebrachte medisch attest, dat zijn asielrelaas staat, gewoon van tafel wordt geveegd en dat ook de attesten van de burgemeester en de wijkmeester van zijn dorp door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen amper besproken worden en hierover enkel wordt gesteld dat deze de appreciatie van zijn dossier niet kunnen wijzigen, gaat hij voorbij aan de omstandige motivering van de bestreden beslissing waar alle door hem bijgebrachte documenten worden besproken en beoordeeld: *“Wat betreft de documenten die u hebt voorgelegd; deze zijn niet van die aard dat zij de eerder aangehaalde motiveringen kunnen weerleggen. De kopie van uw identiteitskaart, het uittreksel uit het bevolkingsregister als het bewijs van gezinssamenstelling hebben betrekking op uw identiteit en familie, gegevens die hier sowieso niet ter discussie staan. Met betrekking tot het medische rapport d.d. 18 december 2010 dient te worden opgemerkt dat dit louter bevestigt dat na een medisch onderzoek is gebleken dat u last had van uw rechterbeen en rechterheup. Hoewel uw klachten door de betrokken arts worden toegeschreven aan een criminele daad, vormt dergelijk attest evenwel geen bewijs van de oorzaken voor deze verwondingen. Bijgevolg kan het medische rapport de beoordeling van uw asielrelaas niet veranderen. Verder zijn de verklaring van de mukhtar d.d. 4 mei 2012 en de verklaring van de burgemeester z.d. evenmin van die aard dat zij bovenstaande appreciatie van uw dossier kunnen wijzigen. Allereerst dient opgemerkt te worden dat het voorleggen van dergelijke documenten gepaard dienen te gaan met geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen niet het geval is. Bovendien werden zij opgesteld op uw vraag op een moment dat u in België woonde en kunnen zij bezwaarlijk objectief genoemd worden (CGVS, p.8).”*

Met betrekking tot het medisch attest benadrukt de Raad nog dat de behandelende arts slechts vaststellingen doet betreffende de gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdende met zijn bevindingen kan de arts weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen doch hij kan nooit de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Bijgevolg biedt het voorgelegde medisch attest geen bewijs van de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen zou hebben opgelopen.

Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing kunnen ook de attesten van de burgemeester en de mukhtar de appreciatie van verzoekers asielaanvraag niet in positieve zin ombuigen. Aan voorgelegde documenten kan immers slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals uitvoerig en gedetailleerd worden toegelicht in de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

2.9. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs

zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielaanvraag van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.10. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vluchtmotieven, toont hij evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist deze beoordeling niet, noch brengt hij informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.12. Machtsafwending is “...de onwettigheid waarbij een bestuursorgaan de bevoegdheid welke hem bij de wet tot het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang is gegeven, gebruikt tot het nastreven van een ander doel” (zie Mast, A., e.a., overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer, 1999, nr. 836-839).

Wie machtsafwending aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aandragen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. Daarenboven moet, opdat van machtsafwending sprake kan zijn, het ongeoorloofde oogmerk het enige doel van de bestreden beslissing zijn geweest (RvS 11 januari 2006,

X, nr. 153.469). De Raad stelt vast dat verzoeker niet het minste element aanvoert waaruit zou kunnen blijken dat een ongeoorloofd oogmerk het enige doel is van de bestreden beslissing en dat er bijgevolg niet wordt aangetoond op welke wijze er machtsafwending zou zijn gepleegd.

2.13. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.14. Waar verzoeker in zijn “verzoekschrift tot nietigverklaring” vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS